

„Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.“

(Žid. 13:8)

Oběžný dopis

Duben 1998

Srdčně všechny zdravím v drahém jménu našeho milovaného Pána a Spasitele Ježíše Krista slovem ze Zjevení 1:1–3:

Zjevení Ježíše Krista, kteréz dal jemu Bůh, aby ukázal služebníkům svým, které věci měly by se díti brzo, on pak zjevil, poslav je skrze anděla svého služebníku svému Janovi, kterýž osvědčil slovo Boží a svědectví Jezukristovo, a cožkoli viděl. Blahoslavený, kdož čte i ti, kteří slyší slova proroctví tohoto a ostríhají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas blízko jest.

V prorockém slově je Církvi oznámeno, co se má stát. Týká-li se to **radý Boží**, potom dnes není prorokováno, co se má stát, ale je to **již** stanoveno **ve Slově prooectví**. Biblický **dar prooectví** slouží **ke vzdělání Církve**, a v tom musí vždy být vzdělání, napomenutí a útěcha (1. Kor. 13:3). V 29. verši stejné kapitoly apoštol dále píše, že ve shromáždění mají mluvit jen dva nebo tři proroci, právě tak jako ti, co mluví v jazycích. Tito **proroci** neprorokují, nýbrž mají za úkol **vyložit prorockou část Slova**. Proto také má přítomný mluvčí mlčet, jestliže se dostane zjevení jednomu, který tam sedí, až když domluvil. Avšak při prorokování nesmí být nikdo přerušován, protože se při tom jedná, je-li to pravé, o přímé mluvení Páně. Proto to „**TAK MLUVÍ PÁN**“.

V našem úvodním slovu je nápadné, že Pán vždy bere jednoho zvláštního služebníka, jako např. Jana, aby potom zjevené slovo oznámil všem ostatním služebníkům. Kazatel píše ve 3:14: „*Znám, že cožkoli činí Bůh, trvá na věky; nemůže se k tomu nic přidati, ani od toho co odjítí. A činí to Bůh, aby se báli obličejje jeho.*“ Poznali jsme také, že Bůh nedělá nic, aniž by zjevil Své tajemství Svému služebníkovi, prorokovi (Amos 3:7).

Kazatel nejprve popsál, že všechno, co se týká pozemského života, je pomíjitelné a s ohledem na věčnost v základě vzato bezcenné. Od narození

až ke skonu jsou jak pro pozemské, tak i pro duchovní věci stanovené časy. Potom dojde k tomuto poznání: „*Bůh sám všechno činí ušlechtilé časem svým, nýbrž i žádost světa (v něm. Bibli: věčnost jim uložil do srdce) dal v srdce jejich, aby nestihal člověk díla toho, které dělá Bůh, ani počátku, ani konce.*“ (Kaz. 3:11).

Sám od sebe člověk Boha a Jeho působení poznat nemůže. Co Bůh činí, má vždy věčnou platnost, musí to být ale každému zjeveno, aby to poznal. Tomu, co Bůh zaslíbil a potom také vykonává, nesmí ale, jak je to řečeno v poslední kapitola Bible, být nic přidáváno a nic od toho odnímáno.

Jestliže Bůh něco mezi Svým lidem činí, pak by chtěl, aby to ti Jeho poznali a přijali. Ta duchovní část se přece vykonává v našem pozemském úseku. Když přišel Pán do Svého vlastnictví, ale nebyl poznán a přijat, tehdy Jeho vlastní lid milost odmítl a vložil na sebe soud a trest. V Luk. 19:41–44 řekl Pán Ježíš: „*Ó, kdybys poznalo i ty, a to aspoň v takový tento den tvůj, které věci by ku pokoji tobě byly! Ale nyní je skryto před očima tvýma.*“ A potom přichází to strašné oznámení soudu nad Jeruzalémem a jeho lidem: „*Nebo přijdou na tě dnové, obklíčí tě nepřátelé tvoji valem a oblehnou tebe a souží tě ze všech stran. A s zemí srovnají tě i syny tvé v tobě, a nenechají v tobě kamene na kameni, protože jsi nepoznalo času navštívení svého.*“

Bůh je milostivý, ale nedopouští, aby Jeho lid pomíjel kolem toho, co z milosti činí. Musí to být vzato na vědomí a přijato, jinak nás Jeho hněv nemine – trest, který oznámil. Nic proto není důležitější, než abychom získali napojení na to, co nyní na základě Svého zaslíbeného slova činí.

S Izraelem, jako s Jeho přirozeným „lidem smlouvy“, musel vejít do soudu, protože při prvním příchodu Krista milostivé navštívení nepoznal. Jen těm, kteří Jej skutečně vezmou na vědomí a přijímají, dal právo, stát se dětmi Božími, totiž těm, kteří věří v Jeho jméno a mají podíl při Jeho činění. Byli a jsou to jediné oni, kteří ne z nějakého tělesného nadšení, ale z Boha jsou zplozeni a přijali věčný život. (Jan 1:12–13). Představme si jen, že Židé během uplynulých 2 000 let nové smlouvy trpěli pro Jeho jméno jen proto, že Jej nepoznali. Pilát prohlásil: „*Čist jsem od krve spravedlivého tohoto!*“, při čemž všechen lid zvolal: „*Jeho krev na nás a naše děti!*“ (Mat. 27:24–25).

V proroku Jer. 31:31 a jiných místech dal Pán zaslíbení, že uzavře novou Smlouvu. To udělal. Přišel čas, Písmo se naplnilo, Smlouva byla zřízena. Nyní již slovo Smlouvy nemělo být napsáno na kamenné desky, ale do srdcí. Při poslední večeři řekl náš Pán a Spasitel v kruhu Svých učedníků: „*Toto je*

krev nové smlouvy, která se za mnohé prolíje.“ Ale duchovní vůdcové onoho času cesty Boží nepoznali. Nevzali zaslíbenou službu Jana Křtitele vážně. Byl mužem od Boha poslaným a oni nepochopili, že se skrze Jeho službu naplnil Iz. 40:3 a Mal. 3:1, jak je to v Novém zákoně víckrát potvrzeno. Vykonaávali podle navyklého způsobu slavnostně své bohoslužby a zpívající Žalmy v krásném liturgickém orámování pominuli kolem toho, co Bůh skutečně činil.

V Janu 13:20 řekl náš Pán: *„Amen, amen, pravím vám: Kdo přijímá toho, kohož bych já poslal, Mne přijímá; a kdož Mne přijímá, přijímá toho, kterýž Mne poslal.*“ Všechno, co se děje v království Božím, se vrací zpět k Bohu a Božímu Slovu. Jen kdo pozná službu takového poslaného, který je vždy připravovatelem cesty pro Něho, bude mít účast na realizaci zaslíbení pro svůj čas. Tak to bylo při prvním Kristově příchodu, při všech probuzeních, během celého času milosti, a tak je to také nyní. Pro závěr času milosti, než přijde „den Páně“, Pán zase zaslíbil proroka Eliáše (Mat. 17:11; Mal. 4:5), který volá lid zpět k Bohu a připravuje cestu Pánu.

Můžeme cítit bolest našeho Pána, který šel z čisté lásky k nám na kříž, jak je psáno: *„Tak miloval Bůh svět ...“*, když musel Svému vlastnímu lidu říci: *„Když pak uzříte obležený od vojska Jeruzalém, tehdy vězte, že se přiblížilo zkažení jeho. Tehdy ti, kdo jsou v Judstvu, utíkejte k horám, a kdo uprostřed něho, vyjděte, a kteří v končinách, nevcházejte do něho. Neboť budou dnové pomsty, aby se naplnilo všechno, co psáno jest. Ale běda těhotným a těm, kteréž kojí v oněch dnech. Neboť bude dav veliký v této zemi, a hněv nad lidem tímto. I padati budou ostrostí meče a zjímání vedeni budou mezi všechny národy a Jeruzalém bude tlačěn od pohanů, dokud se nenaplní časové pohanů.“* (Luk. 21:20–24). To se opravdu stalo.

Bůh je milosrdný a milostivý a veliké dobroty, ale jestliže Jeho nabídka milosti není brána na vědomí a přijímána, potom je také Bohem hněvu a soudu. 2 000 let byl Izrael vystaven pronásledování, a to ještě není zcela u konce. Po vytržení, až prolomí Jeho soudy, bude mnoho věřících, kteří budou muset projít soužením, jen proto, že nechtěli přijmout, co Bůh podle Svého Slova v přítomnosti činí. Tak rychle se řekne: „My máme Ježíše Krista, nepotřebujeme muže, kterého posílá Bůh!“, ale jestliže byl ve Slově zaslíben, pak to máme jako děti Boží respektovat, abychom nepropadli Jeho hněvu.

Zavádějící výklady Písma a zaslíbení pro náš čas nejsou užitečné nikomu,

nyní musíme poznat jejich naplnění. Přítomně prožíváme vrcholný bod zaslíbených spásných dějin. Co bylo v prorocích Starého zákona a v prorockém Slově Nového zákona oznámeno, stává se před našima očima realitou. Průběh dějin lidstva a dějin spásy je nezvratný, nezadržitelný. Je-li čas naplněn, děje se, co Bůh rozhodl. Obzvláště důležitá jsou pro nás oznámení, předpovědi v Písmu svatém, které popisují konec času milosti. K tomu patří také sjednocená Evropa jako opětné nastolení starořímské říše a rovněž věci, které se týkají Izraele a okolních národů.

Velmoci se hlásí

Kdo zná odpovídající místa prorockého Slova, postřehl, že se dokonce velmoci, které na konci způsobí neuvěřitelné zničení, již hlásí o slovo a zvedají hlavy. Ve Zj. 9:13 je podána zpráva o čtyřech andělech soudu, kteří jsou ještě svázáni u řeky Eufrat a tam jsou drženi připraveni k hodině, dni, měsíci a roku, aby pobili třetí část lidstva. Kdo se podívá do mapy, zjistí, že Eufrat protéká Sýrií a Irákem a vlévá se do Perského zálivu. Všichni si ještě vzpomínáme na válku v zálivu a zcela nedávno se ještě zřetelněji projevilo, jak velice jsou tyto velmoci hlavně proti Izraeli a chtějí jej zničit. Ve Zj. 16 je znovu zmíněna řeka Eufrat, a sice ve spojení s šestým koflíkem hněvu, aby byla králům od východu připravena cesta. To se ovšem stane až po vytržení Nevěsty, když se králové celé země spojí a ve velkém dni Boha všemohoucího vytáhnou k boji (v. 12–14). V prorockém Slově je jasně ukázán úder chemickými zbraněmi proti Izraeli a také, jak Bůh ten osud změní a nechá to padnout na jejich vlastní hlavu: „*Tato pak bude rána, kterou rani Pán všechny národy, které bojovaly proti Jeruzalému: Usuší tělo jednoho každého, stojícího na nohách svých, a oči jednoho každého uvadnou v děrách svých, a jazyk jednoho každého uvadne v ústech jejich.*“ (Zach. 14:12). Zahyne celkem třetina lidstva.

Musíme se ale ptát: jestliže se tyto moci již tak jasně ohlašují, jak blízko musí potom být uskutečnění jejich předsevzetí? Ještě konkrétněji: jak blízko pak musí být vytržení?

Eufrat je jedna ze čtyř řek, které vycházejí z toku, jímž byl zavodňován ráj, zahrada Eden, jak je to psáno v 1. Moj. 2:10–14. Tam, kde se nacházela kolébka lidstva, tam, kde byl ráj, kde Pán uzavřel smlouvu s Abrahamem, a dal

JERUZALÉM V ROCE 2000 NEBO 6000?

V Jeruzalémě žijící Wilhelm Roos upozornil obyvatele Izraele, že Židé nebudou za tři roky počítat židovský rok 5760, ale rok 6000, neboť židovské počítání času vyloučilo z kalendáře 70 let babylonského zajetí a ze 400 let v Egyptě nezapočítalo 170 let. Těchto 70 a 170 let dávají dohromady přesně 240 let, které scházejí mezi rokem 5760 do roku 6000. Tím by v roce 2000 popřípadě 6000 začalo 7. tisíciletí, mesiáské tisíciletí, sabat, ve kterém se spravedlnost a pokoj líbají. K tomu přistupuje, že 1998, tím židovským novým rokem Ros Ha-šana 21. září, začíná 70. milostivé léto (v něm. rok jásání – rok spásy) (3. Moj. 25). 69. milostivé léto bylo v roce 1948, kdy byl vyhlášen stát Izrael.

Nai, květen 1997, str. 14

a bojuje proti těm, kteří jim věří. Bratr Branham, ten Bohem poslaný v našem čase, pronesl: **„Bůh může Izraeli požehnat jen tehdy, je-li v zaslíbené zemi!“ Právě tak může Bůh Svůj lid z národů požehnat jen tehdy, jestliže bude nalezen v Jeho zaslíbeních pro tento čas.**

Pán Ježíš několikrát napomínal: „*Kdo čte, rozuměj ...*“ a: „*Jestliže uvidíte ...*“ On předpověděl, co se s Izraelem stane a to se stalo. Právě tak předpověděl, co se stane před vytržením a po něm. Čtenáři Slova Božího dej pozor, neboť: „*Blahoslavený, kdož čte, i ti, kteří slyší slova prorocství tohoto, a ostrhávají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas jest blízko.*“ (Zj. 1:3)!

Skutečně žijeme na konci posledních dnů, ale kdo to poznává? Kdo pozná, že se nyní jedná o biblické prorocství, o Slovo zaslíbení, nikoli o mnohá zaslíbení, která jsou dávana v charismatických shromážděních, ve kterých vyjadřují své vlastní myšlenky a představy lidé? Jedná se o prorocké slovo, ve kterém Bůh všechno předpověděl, a o němž již tehdy napsal Petr, že na ně máme dávat pozor, jako na jasné světlo ve tmě zářící. Čas je skutečně velice, velice blízko. Izrael v tomto roce slaví sedmdesátý rok spásy. 1948, rok

jeho potomstvu zaslíbení, že jim bude patřit země od potoka Egyptského až k Eufratu. (1. Moj. 15:18), tam se ohlašují nepřátelé Izraele a nejde jim jen o rozdělení země Izraele, ale chtěli by zničit i lid Boží. To se jim však nezdaří. Bohem stanovené hranice země Izraele jsou popsány také v Joz. 1:4 a jiných místech: jejich území má sahat od Libanonu až k řece Eufrat a až k západnímu moři.

Je nápadné, že zlost nepřátel Izraele je namířena proti zaslíbené zemi a přirozeně proti vyvolenému lidu, původním nositelům zaslíbení Božích. To stejné je s novozákonní Církví, která Božím zaslíbením věří a nese je: Všechny ostatní nechává nepřítel na pokoji, jen s ní se o zaslíbeních pře

založení státu, byl 69. rokem spásy (milostivým létem) – a praví věřící mezi nimi vyjadřují u zdi nářků svoji touhu dožít příchod Mesiáše. I když se Bůh neřídí naším kalendářem a podle našeho počítání času, se kterým se začalo tak jako tak asi o 4 až 7 let později, tak přece pozorní čtenáři prorockého slova pocítují, že je čas naplnění všech prorocství, které souvisí s Církví, příchodem Krista a s Izraelem blízko. Zaznívá poslední volání: „*Aj, Ženich přichází! Připravte se na setkání s Ním!*“ On sám vyvolává skrze Svě zjevené, zaslíbené Slovo jako Ženich Svoji Nevěstu ven a zjevuje jí tajemství Svě vůle. Ženich, který je masem učiněné Slovo, nalezne při Svém návratu Nevěstu Slova.

Musíme poznat, co Bůh nyní činí, nejen kázat a mluvit o tom, co činil v minulosti. To bylo vždy poznávací znamení opravdově věřících, že ve svém čase poznali, co Bůh konal. Bůh všechno předurčil, a když se čas naplní, stane se to nyní jako vždy a až do konce. Je to On, kdo těm Svým pokládá do srdce to, co s sebou vezmou do věčnosti. I když nepochopíme Jeho činění hned, přesto je přijímáme, protože to je podle Slova, a jsme vděční, neboť jsme poznali, že všechno, co Bůh činí, má věčnou platnost. Právě tak jsme poznali, že nikdo nemůže k Jeho slovům něco přidat nebo odejmout.

Bůh působil vždy, a jednou to bude krátce naposledy. Jako tehdy při Svém prvním příchodu, i nyní před Svým druhým příchodem poslal připravovatele cesty, který srdce dětí Božích obrátil zpět k otcům prakřesťanství. Kdo spoléhá na to, co Bůh zaslíbil, a věří tomu, bude mít podíl při vyvolání, přípravě a dokonání Církve Nevěsty, při kterém se jedná o dokonalé sjednocení s Bohem a Božím Slovem. Čtenáři, dej pozor! Kdo má uši k slyšení, slyš!

Vývoj konečného času

Po rozpadu Sovětského svazu a tím světového komunismu zbyl již jen světový katolicismus jako uznávaná světová moc. Světová velmoc USA ztrácí před našima očima na významu. Co by ještě před několika lety bylo nemožné, se dnes jeví jako samozřejmost: na základě nějakého spiknutí zesměšňují prezidenta USA v celém světě a sice jak se lidově říká: „Kam čert nemůže, tam nastrčí ženskou.“, a zde je jich hned několik. Jednu z nich označuje tisk USA dokonce jako čarodějnici a zapřísáhlou nepřítelkyni Billa Clintona, která jej chce zničit. Můžeme se k tomu stavět jak chceme, ale již to je zvláštní, píše-li

se v tom článku, že slečna Takatak je činná ještě pro katolickou diecézi v Little Rocku, Arkansasu, USA, zatímco Bill Clinton jako baptista a křesťan počítá mezi své přátele Billa Grahama a Roberta Schullera. Ale i zde se plní biblické proroctví: Supervermoc USA musí udělat místo supervermoci sjednocené Evropy. To je předpověděno.

Daniel viděl čtyři světová království: Poslední je římská říše, a tak všechno přijímá podobu konečného času. V každém případě se potom světová moc č. 2 postará o to, že všichni budou uznávat světovou moc č. 1, jak je to popsáno v druhé části Zj. 13. Spojené státy stojí na straně Izraele a to je nepříteli trnem v oku. Rusko, které je popsáno v biblickém proroctví jako král ze severu stojí na straně Arabů a je hlavním dodavatelem chemických zbraní v množství čítající miliardy. Již to je významné, když se „Gospodin Žirinovskij“ před odletem do Bagdádu soukromým letadlem nechal fotografovat s pozdvíženým ukazováčkem a řekl: „Přinesu vám mír!“ Jaký mír měl na mysli?

Odpovědi na důležité otázky

Mnohé z toho, o čem se píše v křesťanských a z části ve světských publikacích, vyvolává otázky. Sám mohu odpovědět jen na ty věci, které jsou ve Slově, a to se vši jistotou Slova.

Je-li ale kupříkladu položena otázka, co je s těmi svitky od Mrtvého moře, mohu k tomu vyjádřit jen svůj vlastní názor, protože se nejedná o žádné opravdové biblické téma. Sám to nemám za nic, za prvé, protože z 95 % jsou nečitelné – jak nanovo kritičtí badatelé přiznali, – a za druhé, protože se jimi snaží udělat Nový zákon nevěrohodným. Platí i nadále: Nový zákon byl po 2 000 let potvrzován jako věrohodný. V naší době nalezené svitky písma jedné sekty složené z mužů, kteří žili jako v klášterním společenství, zaznamenávají jen názory této jedné skupiny lidí a nejsou směrodatné pro obsah pravdy Nového zákona.

Jiní chtějí vědět, zdali souhlasí, že badatelé objevili přesné místo, kde Izrael prošel Rudým mořem. Ten důkaz má být natočen na filmové pásky, kde je možno vidět tisíce vozů, obzvláště kol egyptského vojska. Nemusím mít žádný film, jestli ta kola ještě někde jsou nebo ne, nezmění nic na skutečnosti, že to věřící přijímají také bez důkazů. Oni věří svědectví Písma, i když

to nevidí. V případě, že se to přece na to vztahuje, jako s archou Noémovou, pak je to důkaz pro nevěřící.

Jiní jsou zase nadšeni filmem, který ukazuje vykopání truhly smlouvy na pahrbku Golgaty, nebo lépe řečeno, měl by ukazovat. Jak by se truhla smlouvy měla dostat z chrámu na hoře Sión do nitra popraviště, to nikdo neví. Podle jiné verze měla být truhla smlouvy dopravena římskými vojáky generála Tita do Itálie a je střežena ve Vatikánu. Opět jiní tvrdí, že byla zasypána sutinami přesně na místě, kde stála. Po zničení Jeruzaléma táhl Vespasianus při triumfálním pochodu Římem a ukázal svoji kořist z Jeruzaléma. Truhla smlouvy mezi tím nebyla. Jen Menora – sedmiramenný zlatý svícen. Co má ale jedna nebo druhá verze společného s naší vírou? Mnohdy se mi vnucuje myšlenka, že má tím být odpoutána pozornost od toho nejdůležitějšího, o co se nyní vlastně jedná. Jan truhlu smlouvy viděl v nebi. (Zj. 11:19), to by pro nás mělo být směrodatné.

Někteří chtějí vědět, zda prakřesťané nosili a používali nějaké poznávací znamení, totiž symbol ryby. Jistě ne. Ani prakřesťané, ani křesťané neměli vnější poznávací znamení, a židovští křesťané již vůbec ne, protože v Zákoně je výslovně zakázáno, zhotovovat podobu ryby v obraze, soše a pod. (5. Moj. 4:18). V prvních staletích neměli křesťané ani znamení kříže. Až když Konstantin měl spatřit kříž na nebi, zrodila se ta myšlenka. Kříž s tělem, známý jako krucifix, vešel ve známost až teprve před koncem tisíciletí a byl obzvláště v křížáckých taženích používán a zneužíván. Je toho mnoho, co lidi zajímá, dokonce je to vychvalováno jako biblické, jako křesťanské, ale ve skutečnosti to tím není. Dokonce se dělá dobrý obchod s tzv. „svatou vodou“ z Jordánu a jako novinka – obchoduje se i se „svatým vzduchem“ přímo z Jeruzaléma.

Stále znovu můžeme vidět, že lidé, kteří nejsou opravdově věřící, věří tomu nejnemožnějšímu. Ale podle svědectví Písma svatého opravdové děti Boží věří jen tomu, co ono říká a dosvědčuje. Ony k tomu nic nepřidávají a nic neodmítají. Jednoduše to vděčně přijímají, všechno ostatní je spíše nevíra a pověra, ale s vírou to nemá nic společného, a není užitečné se tím zabývat.

Misijní zpráva

Nedostává se mi slov, mám-li popsat Boží dobrotu, Jeho vedení a Jeho

působení, obzvláště jedná-li se o březnovou cestu na Dálný východ. Víme, co Bůh koná v Evropě, Asii a Africe. Nyní jsem se mohl dozvědět, co se děje v Číně a zemích Dálného východu. Bratři z Číny mě neustále prosili, abych nezveřejňoval jejich jména, aby tomu dílu tam nebylo bráněno. Mohl jsem se dozvědět, že mé nejdůležitější brožury, právě tak jako mnoho kázání bratra Branhama se tisknou v čínské řeči již léta. Tisíce Číňanů té zvěsti věří, stovky jich byly biblicky pokřtěny. Mé kázání z 16. března je natočeno v čínštině, aby rovněž bylo rozšířeno.

Na následujícím obrázku jsou některé čínské brožurky.

I ve všech okolních zemích dělá Bůh veliké věci. Vpravdě ze všech národů, kmenů a národností Pán vyvolává ty Své. Je to skutečně celosvětová služba, ve které jsme postaveni. A to krásné přitom je, že můžeme být v přímé vůli Boží v souladu s Jeho Slovem. Vyplatilo se z důvodu všech těch vzácných duší v celém světě, snášet doma vzrůstající kritiku. Jako bojovníci za pravdu jsme často zraňováni a utržili jsme mnoho žizev.

Co jsem řekl na počátku svého pověření, to platí až do konce. Nechci žádnou chválu a odměnu – má odměna nechť je vložena

do odměny bolestí mého Spasitele, který ty Své z celého světa draze vykoupil. Co já mohu za to, že On mne zavolal a povolal nést Jeho Slovo a rozdávat duchovní pokrm? I když musím brát na sebe velké oběti, jako to, že si musím odříci spořádaný rodinný a manželský život a být skoro polovinu každého měsíce na cestách, které s sebou přinášejí obtíže vyplývající se změnou času a klimatických podmínek, a to již po třicet let, pak je to všechno v porovnání s obětí, kterou můj Spasitel za všechny spasené podstoupil, nicotné. Jak bylo již na počátku řečeno, má všechno svůj čas. Bůh zaslíbil, že přijdou dny, ve kterých pošle hlad, a sice hlad po slyšení Jeho Slova (Amos 8:11). V Mat. 24:45 Pán mluvil o tom, že pokrm bude rozdáván v pravý čas. To nyní

můžeme společně prožívat. Poznávají to ale jen ti, kteří přijímají psané Slovo a zaslíbení a prožívají z milosti, co Pán nyní činí.

Město radosti – Loßburg

V misijním domově odpočinku ve Schwarzwaldu jsou všichni naši sourozenci vítáni. Měli jsme v úmyslu spojit duchovní a tělesné odpočínutí a pěstovat modlitební společenství. Každé probuzení bylo přece odpovědí na Boží zaslíbení a věřící modlitbu Jeho dětí. I dnes potřebujeme modlitebníky, kteří mají opravdový přístup k trůnu milosti skrze krev Beránka a docházejí vyslyšení. Tam může trávit mládež prázdniny a mohou se tam konat biblické týdny. Pokud jde o lázeňský poplatek, jistě v brzké době najdeme řešení. Ten věrný Pán nechť všechno podle Své veliké rady a vůle řídí a požehná.

V době od 30. dubna do 2. května 1998 se plánuje čas mládeže.

Přihlášky prosím, na následující tel. čísla: 07446/3895 v Loßburgu nebo 02151/545151 Fax: 02151/951293 v Krefeldu.

V pověření Božím působící

Bro. Frank

Pozvání

k mimořádným přednáškám v:

Böblingen: Kongreßhalle, Württembergsaal, Tübinger straÙe
10. dubna 14.00 hod.

Nürnberg: Meistersingerhalle, Kleiner Saal
Münchener Str. 21
11. dubna 14.00 hod.

Berlin: Amerikanische Kirche, PFF Hüttenweg 46
12. dubna 14.30 hod.

Salzburg: Hotel Europa, Rainerstr. 31
25. dubna 14.00

Téma

**Aktuální událostí ve světle biblického proroctví
obzvláÙtě s Izraelem**

Freie Volksmission Krefeld
Postfach 905
D-47709 Krefeld

Svobodná lidová misie
informační kancelář
Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 – Kyje
CZ-198 00

tel. 02/703937

úř. hodiny: pondělí a středa 9 – 12 hod.